

Jiří Štraub

Krokodýlova kapela

8+

ilustrovala

Tereza Doležalová

Krokodýlova kapela

Copyright © Jiří Štraub, 2023

Obálka © Tereza Doležalová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc pod značkou
Rýče, 2023

ISBN 978-80-88488-60-6 (PDF)

Krokodýlova kapela

Jiří Štraub

Předmluva

Milé děti,

budu vám vyprávět příběh jednoho neobyčejného krokodýla, který miluje svoji motorku i hudbu kapely AC/DC a objeví v sobě doposud nepoznaný talent. Potká nové kamarády a pustí se s nimi do vybudování jedné z nejlepších a největších kapel na světě. Na scéně se však objeví i závistivý nepřítel, který jim chce jejich plány zhatit.

Zajímá vás, jak to dopadne? Začtete se a nakoukněte pod pokličku toho, jak to v takové kapele chodí a co všechno ji může potkat. Nenechte se však překvapit tím, že zvířátka v knize nevlastní počítače nebo mobilní telefony. Jejich příběh se totiž odehrává mnohem dříve, v době, kdy na vrcholu populární hudby spočíval rock'n'roll a muzika se usidlovala hlavně ve drážkách velkých, asfaltově černých desek.

Jak krokodýl ke kapele přišel

Po dálnicích v daleké zemi se na motorce proháněl jeden krokodýl. Nosil sluneční brýle a černou bundu, pořád se zubil a všude, kde se zastavil, ho ostatní zvířátka měla moc ráda.

Motorkář kdysi velmi pilně pracoval v prodejně hudebních alb. Jakmile našetřil dost peněz, koupil si motorku a předsevzal si, že dokud mu nedojdou úspory, bude se toulat po světě. Našel svůj domov na nekonečných dálnicích, benzínových pumpách a v přilehlých rockových klubech. Měl přitom štěstí, že potkával samá milá zvířátka, a tak brzy uvěřil tomu, že neexistují žádná zlá ani zákeřná.

Nejvíce zbožňoval kapelu jménem AC/DC, v níž hráli samí električtí úhoři.

Líbilo se mu, jak jí to šlapalo a jak byla hlasitá. Pokaždé, když od ní slyšel nějakou písničku, rozbušilo se mu srdce a podupával si do rytmu. Logo skupiny si dokonce nechal našít na svoji černou bundu.

Při nekonečných toulkách po zemi se mu pak poštěstilo se s AC/DC potkat a spřátelit se s nimi. Kdykoli hudebníci hráli v jeho okolí, zavítal na jejich vystoupení. Stalo se tak i jednoho pro něj trochu smolného dne. Spal tehdy v nějakém hotelu u silnice, a když ráno sešel do restaurace na snídani, potkal tam jistého šneka, jenž zbožňoval AC/DC stejně jako on. Šnek se však na koncert nechystal. Byl zrovna na cestě na svatbu. Měl si brát jednu velmi milou gepardici, která raději poslouchala techno, a z toho se mu nervózně chvěla ulita.

Ti dva spolu u stolu seděli tak dlouho, až krokodýl úplně zapomněl na čas. Když

se podíval na hodiny a zjistil, že koncert stihne jen tak tak, rychle se se šnekem rozloučil, zaplatil, a jak to obvykle dělával, schoval si peněženku s úsporami do kapsy své kožené bundy.

Tu si ovšem ve spěchu zapomněl zapnout, a tak mu při zběsilé jízdě do města peněženka i se značným obnosem vypadla z kapsy. Když přijel k velkému oválnému stadionu, kde se měl koncert konat, zjistil, že si nemá za co koupit vstupenku. Napadlo ho zkusit se dostat ke kapele a zeptat se, jestli ho z kamarádství nepustí dovnitř, ale přes drsně vyhlížející hroší ochranku si netroufal. A co bylo horší, rázem si uvědomil, že už nemá z čeho žít.

Sedl si na obrubník a plakal. Kolem něj se míhal dav rozesmátých fanoušků AC/DC, kteří si jeho smutku vůbec nevšíмали, až na jednu krysu.

Přistoupila k němu a zeptala se: „Proč jsi smutný, krokodýle?“

„Chtěl jsem jít na koncert AC/DC, ale nemůžu si koupit vstupenku,“ vzlykal krokodýl. „Vlastně si už nemůžu koupit vůbec nic.“

„Jak to?“ pištěla krysa.

„Ztratil jsem všechny peníze.“

„To je nemilé,“ kroutil hlodavec hlavou.

„Ztracené peníze ti vrátit nedokážu, ale jestli se chceš dostat na koncert, mohu ti pomoci.“

Alespoň něco. Peníze si zase vydělám, ale o koncert bych přišel nerad, říkal si krokodýl. „Jak?“ zeptal se.

„Sama mám tolik vstupenek, že nevím, co s nimi. A tak je rozprodávám. Jenže zájemců je hodně a nestíhám se všem věnovat. Když budeš tak hodný a pomůžeš mi s tím, jednu ti dám.“

„Vážně?“ rozzářil se krokodýl.

Nakonec si s krysou plácl. Dostal od ní obrovský balík vstupenek a do půl hodiny je všechny rozprodal. Až na jednu, kterou si podle domluvy nechal. Pak hlodavci odevzdal tržbu, rozloučili se a on se vydal ke vchodu do stadionu.

„Nemohu vás vpustit,“ oznámil mu chameleon, jenž toporně stál u skleněných dveří a kontroloval vstupenky.

„Proč?“ nemohl motorkář pochopit.

„Vaše vstupenka je falešná... Další.“

Krokodýla předběhli medvěd s vačicí.

„A vás také nemohu vpustit,“ řekl jim chameleon. „I vaše vstupenka je falešná.“

„Cože?“ zhrozil se medvěd.

„Další,“ mlaskl chameleon. „Omlouvám se,“ spustil na opici, „vy také máte falešnou vstupenku.“

Za chvíli se před vchodem vytvořil dav několika set zvířátek s neplatnými vstupenkami. Vztekala se a lamentovala.

„Proč jen jsem si nekoupil lístek na pokladně? Proč jsem nalétl té kryse?“ volal medvěd.

„Kryse?“ ozvala se opice. „Já si koupila vstupenku od krokodýla.“

„Myslíte od tohoto krokodýla?“ zeptal se chameleon a ukázal na nešťastného motorkáře.

„Jo, přesně od toho!“ přikyvovala opice.

„Hej, ty tam!“ ozvalo se odněkud z davu směrem ke krokodýlovi. „Okradls nás.“

Dav se rozhlučel a valil se na motorkáře, který se schoulil na zem do klubíčka a volal: „Ne, nechte mě. To ne já, to ta krysa. Myslel jsem si, že je hodná, že mi chce

pomocť! Také jsem naletěl,“ ale nikdo ho neposlouchal.

Místo toho na něj zvířátka ječela: „Bí-dáku! Lotře! Podvodníku!“

„Měl byste se stydět, pane,“ dodal monotónně chameleon a hýbl okem.

Dav přehlušil až vysoký, ale pronikavý hlas: „Co se to tu děje? Koncert začíná za chvíli a stadion je poloprázdný!“

Motorkář se marně snažil najít toho, kdo to řekl.

„Tento krokodýl prý s ještě nějakou krysou prodali tomuto davu neplatné vstupenky,“ vysvětlil chameleon.

„Ahá!“ zapištěl hlas. „Takže zase ta podvodnice, co vyrábí falešné lístky a pak fanoušky okrádá o peníze? No, to si s ní vyřídím!“

Krokodýl poznal, že se ten, komu hlas patří, blíží k němu. Rozhlížel se kolem sebe, ale žádnou novou tvář nezahlédl. Až když sklopil hlavu, spatřil malého upoceného křečka v obleku. Jako správný fanoušek okamžitě poznal, co je to zvíře zač: manažer AC/DC, který kapele pomohl

prosadit se ve světě, stará se o ni, zařizuje jí turné, vystupování v televizi i v rozhlasu, pomáhá jí s organizací a podobně.

„Co si o sobě myslíš?“ řval křeček. „Ty rotující kedlubno! Ty rozšlápnutá malino! To se dělá, okrádat zvířátka o peníze? Zkazils nám koncert, víš to?“

„Moc se omlouvám, pane,“ začal krokodýl.

„Hele, já tě znám,“ vykulil křeček oči. „Ty se kámošíš s mojí kapelou. Proč kšeftuješ s falešnými vstupenkami? Koukej těm zvířátkům vrátit jejich peníze!“

„Ta krysa mě napálila,“ bránil se motorkář. „Zeptala se mě, jestli bych jí nepomohl s prodáváním. Dala mi za to jednu vstupenku.“

„A tos jí na to skočil?“ zapištěl křeček. Krokodýl zahanbeně mlčel. „Ach jo,“ povzdychl si manažer. „Víš co? Jsi docela vysoký. Vem mě do pracky a zvedni mě nad dav. Podívám se, jestli tu ta podvodnice ještě někde nepobíhá.“

Udělal tedy, co mu křeček řekl. Manažer packami napodobil dalekohled, přiložil si je k očím a po krátké chvíli spatřil krysu,